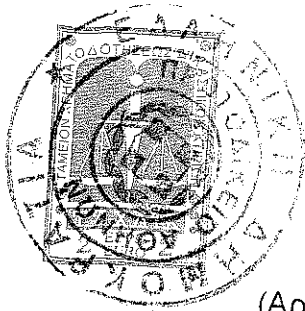

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ – ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Αριθμός απόφασης 5061/2019
(Αριθμός κατάθεσης της αγωγής 55507/5587/08-06-2018)
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

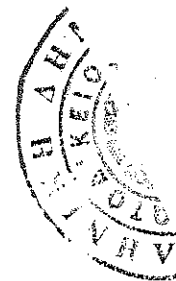
Συγκροτήθηκε από το Δικαστή Χαράλαμπο Κωτουλόπουλο, Πρόεδρο Πρωτοδικών, τον οποίο όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου Αθηνών και από τη Γραμματέα Ιωάννα Κουφογιαννάκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 14 Ιανουαρίου 2019, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

Της ενάγουσας : _____ του _____ και της
κατοίκου Αθηνών, οδός Τραπεζουντίου αριθμός 8, η οποία
παραστάθηκε μετά της πληρεξουσίας δικηγόρου της Ευγενίας Φωτοπούλου
(Α.Μ.Δ.Σ.Α. 026559).

Των εναγομένων : 1) _____ του _____ και
της _____ κατοίκου Δημοτικού Διαμερίσματος Παναγίτσας Νομού Πέλλης,
ο οποίος δεν εμφανίστηκε στο Δικαστήριο και δεν εκπροσωπήθηκε από
πληρεξούσιο δικηγόρο. 2) _____ του _____ και της
κατοίκου Αθηνών, οδός _____ αριθμός _____, η οποία
παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Στυλιανού Βερώνη
(Α.Μ.Δ.Σ.Α. 020871).

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 27/03/2018 αγωγή της, που
κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό έκθεσης
κατάθεσης δικογράφου 55507/5587/08-06-2018, προσδιορίστηκε αρχικά για

τη δικάσιμο της 05/11/2018 και μετά από αναβολή για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως πιο πάνω αναφέρεται και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν .

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την υπ' αριθμ. 4643B/15-06-2018 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Θεσσαλονίκης, με έδρα το Πρωτοδικείο Έδεσσας Μαρίας Μίλση, που προσκομίζει με επίκληση η ενάγουσα αποδεικνύεται πλήρως ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής, με πράξη ορισμού δικάσιμου και κλήση προς συζήτηση για την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 05/11/2018, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στον πρώτο εναγόμενο. Κατά την ημερομηνία αυτή η συζήτηση της αγωγής αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης αυτής. Ως εκ τούτου δεν απαιτείτο νέα κλήτευση του πρώτου εναγόμενου για τη μετ' αναβολή δικάσιμο, καθόσον η αναβολή της συζήτησης και η εγγραφή αυτής στο πινάκιο της μετ' αναβολή δικάσιμου επέχει θέση κλητεύσεως όλων των διαδίκων (άρθρ. 226 παρ. 4 εδάφιο δ' Κ.Πολ.Δ.). Ο πρώτος εναγόμενος, όμως, δεν παραστάθηκε κατά την ανωτέρω ορισθείσα δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε στη σειρά της από το πινάκιο και συνεπώς πρέπει να δικαστεί ερήμην. Το Δικαστήριο, ωστόσο, πρέπει να προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (άρθρα 592 παρ.2 και 595 ΚΠολΔ, όπως ισχύουν μετά την αντικατάστασή τους με το άρθρο 1 τέταρτο του ν.4335 2015, λόγω του χρόνου κατάθεσης της ένδικης αγωγής).

I. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1467, 1469 περ.3, 1470 περ.3, 1479 και 1483 παρ.1 εδ. β' ΑΚ προκύπτει ότι δικαίωμα άσκησης αγωγής προσβολής της πατρότητας τέκνου που έχει γεννηθεί διαρκούντος του γάμου των γονέων του και αγωγής για την αναγνώριση της πατρότητας έχει,

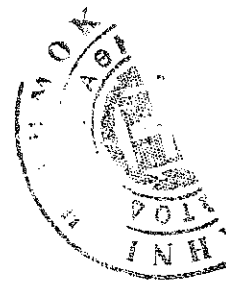
2ο φύλλο της με αριθμό Σ.Ο.6.Λ./2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα οικογενειακό – προστασίας ανηλίκων)

εκτός των άλλων προσώπων και αυτό το ίδιο το παιδί, είτε μέσω της μητέρας του ή του πατέρα του, εφόσον είναι ανήλικο, είτε αυτοπροσώπως, μετά την ενηλικίωση του. Στην τελευταία περίπτωση το δικαίωμα του παιδιού για την δικαστική αναζήτηση της πατρότητας του υποκύπτει σε απόσβεση ένα (1) έτος από την ενηλικίωση του. Με την αποσβεστική προθεσμία ο νομοθέτης επιδιώκει, γενικά, την άρση μιας εκκρεμότητας στις βιοτικές σχέσεις των ανθρώπων και προσπαθεί να περιορίσει τη συμπεριφορά του δικαιούχου, ώστε αυτή να μην συντελεί στην επίταση της προϋπάρχουσας εκκρεμότητας. Γι' αυτό προβλέπεται από το νόμο ορισμένη προθεσμία, μετά την άπρακτη παρέλευση της οποίας αίρεται η εκκρεμότητα με την απόσβεση του δικαιώματος και την οριστική σταθεροποίηση της υπάρχουσας έννομης κατάστασης. Συνεπώς, στην αποσβεστική προθεσμία παρατηρείται μία αυστηρότητα, η οποία επιβάλλεται: α) από την έκταση της προκαλούμενης αβεβαιότητας, η οποία είναι άσχετη με την αδράνεια του δικαιούχου και υπάρχει χωρίς αυτή, β) από το χρόνο που γεννιέται η αβεβαιότητα, γ) για τι το συμφέρον που προστατεύεται στις σχετικές περιπτώσεις, στηρίζεται όχι σε μία κατάσταση πραγμάτων, που διατηρείται για ορισμένο χρόνο, αλλά σε δικαιώματα, σχέσεις ή καταστάσεις που ισχύουν από το νόμο ή τη δικαιοπρακτική βούληση και δ) γιατί ο νομοθέτης ή οι δικαιοπρακτούντες τάσσουν θεληματικά αποσβεστική προθεσμία επιδιώκοντας τη γρήγορη και με δραστικό τρόπο εκκαθάριση μίας αβεβαιότητας ή τον άμεσο εξαναγκασμό του δικαιούχου να επισπεύσει τη σχετική ενέργεια ή πράξη άσκησης του δικαιώματος. Όμως η αποσβεστική προθεσμία αποτελεί δραστικό μέσο και ως τέτοιο προκαλεί έννομη μεταβολή. Διακρίνοντας ο νομοθέτης τον απόλυτο και άκαμπτο χαρακτήρα της αποσβεστικής προθεσμίας και τα άδικα αποτελέσματα, στα οποία αυτός οδηγούσε, διατύπωσε στο άρθρο 279 ΑΚ τη γενική αρχή ότι στις αποσβεστικές προθεσμίας εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις για την παραγραφή. Κατά λογική ερμηνεία της διάταξης, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση αναλογικής από το Δικαστή εφαρμογής, θα

εφαρμοστούν εκείνες οι διατάξεις, που συμβιβάζονται με το σκοπό, τη φύση και την έννοια της αποσβεστικής προθεσμίας. Ως συμβιβασμένες με την έννοια και το σκοπό της αποσβεστικής προθεσμίας διατάξεις θεωρούνται κύρια αυτές που αναφέρονται στην αναστολή και στη διακοπή της παραγραφής (άρθρα 255 και 260 επ. ΑΚ). Σύμφωνα με την ορθότερη άποψη, τόσο της θεωρίας όσο και της νομολογίας, εφόσον οι περί αναστολής διατάξεις συμβιβάζονται, στη συγκεκριμένη περίπτωση, με τη φύση και το σκοπό, που επιδιώκει η αποσβεστική προθεσμία, μπορούν να τύχουν εφαρμογής οι παραπάνω διατάξεις (βλ. ΑΠ 630/1963, ΝοΒ 12.333, ΑΠ 1037/1974, ΝοΒ 23.619, ΕφΚερκ 57/1969, ΑρχΝ 21.752, Γ. Μαριδάκη, Διαζύγιον, σελ.117/123, Κ. Σημαντήρα, Αι αποσβεστικοί προθεσμίοι του ιδιωτικού δικαίου, παρ.86,σελ. 387, Φιλ. Τσετσέκου, Η παραγραφή και η αποσβεστική προθεσμία, εκδ.1991, σελ.302 επ.). Περαιτέρω, από το συνδυασμό των άρθρων 255, 257, και 279 του ΑΚ συνάγεται, ότι η αποσβεστική προθεσμία, όπως και η παραγραφή των αξιώσεων λόγω της αναλογίας δικαίου (ΑΠ 430/2003 ΕλλΔνη 44.1634) αναστέλλεται, μεταξύ άλλων, για όσο χρόνο, ο δικαιούχος αποτράπηκε με δόλο του υπόχρεου να ασκήσει το δικαίωμα, ο δε δόλος του υπόχρεου πρέπει να συμπίπτει με το τελευταίο εξάμηνο του χρόνου της παραγραφής ή της αποσβεστικής προθεσμίας. Η νομοθετική πρόβλεψη της αναστολής για δόλο του υπόχρεου αποτελεί έκφραση της γενικής αρχής του δικαίου, κατά την οποία δεν είναι ανεκτός ο δόλος στις συναλλακτικές σχέσεις και σε αυτήν περιλαμβάνεται και η επίτευξη της παρόδου του χρόνου με παρελκυστικές συζητήσεις ή διαπραγματεύσεις, που έχουν σκοπό την απραξία του δικαιούχου μέχρι να συμπληρωθεί η παραγραφή ή η προθεσμία. Ως δόλος νοείται κάθε ενέργεια του υπόχρεου κατευθυνόμενη στην απραξία του δικαιώματος και τη συμπλήρωση του χρόνου της παραγραφής της αξίωσης, πραγματοποιούμενος, ειδικότερα, με παραπλανητικές εκδηλώσεις τείνουσες στη δημιουργία στο δικαιούχο εντυπώσεων περί της ικανοποίησης της αξίωσής του και την απραξία του στο τελευταίο της παραγραφής εξάμηνο. Τέτοια, επομένως, δόλια συμπεριφορά του υπόχρεου υπάρχει, όταν ο τελευταίος προκαλεί την έναρξη διαπραγματεύσεων για την εξεύρεση

3ο φύλλο της με αριθμό Σ.064/2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα οικογενειακό – προστασίας ανηλίκων)

συμβιβαστικής λύσεως, που φαινομενικά, δηλαδή, γίνονται για το σκοπό αυτό, αλλά που στην πραγματικότητα κατευθύνονται στο να συνεχιστεί η απραξία των δικαιούχων ή όταν γίνονται παρελκυστικές συζητήσεις με πρόθεση ο δικαιούχος να μην προβεί στην έγκαιρη άσκηση της αξίωσής του (βλ. σχετ. Μπαλή: Γεν. Αρχ. παρ. 152, Γιαννόπουλο: Γεν. Αρχ., υπό το άρθρο 255 αριθ. 2, σελ. 398, Γεωργιάδη - Σταθόπουλο: Αστικός Κώδιξ Ι, υπό το άρθρο 255 αριθ. 7, ΑΠ 13/1989 ΕΛΔ 31.1235, ΑΠ 819/1989 ΝοΒ 33.612, ΑΠ 311/1981 ΝοΒ 25.1510, ΕΑ 3052/1986 ΕΛΔ 27, 1172, ΕΑ 1174/1983 Αρμ. 38.108, ΕΑ 8266/1978 Αρμ. 33.511, ΕΑ 1393/1978 ΝοΒ 26.1374). Τέλος, ο ισχυρισμός του δικαιούχου περί αναστολής της προθεσμίας λόγω δόλου του υπόχρεου μπορεί να προβληθεί μόνο από τον ίδιο (ΑΠ 1497/2008 ΕΛΛΔνη 50. 1343) ως αντένσταση κατά της προτεινόμενης (και αυτεπαγγέλτως εξεταζόμενης) ενστάσεως περί συμπληρώσεως της αποσβεστικής προθεσμίας, η οποία (αντένσταση), για να είναι πλήρης, πρέπει να καθορίζει σε τι συνίσταται ο δόλος και ότι η δόλια ενέργεια έλαβε χώρα μέσα στο τελευταίο εξάμηνο προ της συμπληρώσεως του χρόνου της αποσβεστικής προθεσμίας και διήρκεσε μέχρι το τελευταίο εξάμηνο πριν από την άσκηση της αγωγής, αφού η αναστολή αυτή διαρκεί καθ' όλο το χρόνο της δόλιας αποτροπής (ΑΠ 715/2006 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ- ΝοΒ 2008- Παρατηρήσεις στην ΑΠ 715/2006 της ΚΑ. Παντελίδου, ΕφΑθ 2825/2002 ΕΛΛΔνη 2003. 560). Βαρεία αμέλεια δεν αρκεί, ενώ τη συμπλήρωση του χρόνου της παραγραφής δεν επηρεάζει η διατήρηση της πλάνης του δικαιούχου, η ολιγωρία του ή η επιπολαιότητα του (ΕφΑθ 6026/2001 ΕΛΛΔνη 45. 900). Σημειωτέον ότι δεν χωρεί αναστολή της παραγραφής από την έκδοση της πρωτόδικης απόφασης μέχρι την άσκηση ενδίκου μέσου (ΟΛΑΠ 1143/1983 ΕΛΛΔνη 25.126). Η απόφαση που δέχεται ή απορρίπτει την αγωγή προσβολής πατρότητας τέκνου που γεννήθηκε σε γάμο είναι διαπλαστική και κατά ρητή επιταγή της διάταξης 1472 εδ. 1 ΑΚ, τα αποτελέσματά της επέρχονται αφού γίνει αμετάκλητη, αναδρομικά, δηλαδή, από το χρόνο γέννησης του τέκνου.

Συνακόλουθα των ανωτέρω το τέκνο που γεννήθηκε κατά τη διάρκεια του γάμου δεν μπορεί να αναγνωρισθεί από τον αληθινό του πατέρα πριν χωρίσει προσβολή πατρότητας του συζύγου της μητέρας και εκδοθεί αμετάκλητη δικαστική απόφαση. Κατά ρητή νομοθετική επιταγή του άρθρου 1472 παρ. 2 ΑΚ, που προστέθηκε με το άρθρο 19 παρ. 1γ' Ν 2521/1997, στην ειδική περίπτωση, που ενάγων στην αγωγή προσβολής πατρότητας, είναι ο άνδρας που είχε σαρκική συνάφεια με την μητέρα, ο εραστής (άρθρο 1469 εδ. 5 ΑΚ), η απόφαση της προηγούμενης παραγράφου (άρθρο 1472 παρ. 1, αμετάκλητη απόφαση που δέχεται την προσβολή) επιφέρει αυτοδικαίως δικαστική αναγνώριση του παιδιού από τον άνδρα αυτόν. Στην τελευταία περίπτωση εφαρμόζεται ως προς αυτόν το άρθρο 1484 ΑΚ, και το τέκνο έχει ως προς όλα θέση τέκνου γεννημένου σε γάμο απέναντι και στους δύο γονείς και τους συγγενείς τους (βλ. ΕφΑθ 5321/2007 ΕφΑΔ 2009.92, Ε. Κουνουγέρη-Μανωλεδάκη Οικ. Δ τόμος ΙΙ έκδ. 1998, σ. 22 επ.).

Με την υπό κρίση αγωγή της, η ενάγουσα εκθέτει τα ακόλουθα : Ότι, ο πρώτος εναγόμενος, τον οποίο η ίδια θεωρούσε βιολογικό της πατέρα, και η δεύτερη εναγόμενη μητέρα της, τέλεσαν νόμιμο θρησκευτικό γάμο στις 26/04/1980, όταν η τελευταία κυοφορούσε την ενάγουσα, η οποία γεννήθηκε στις 29/09/1980 και ως εκ τούτου λογίζεται γνήσιο τέκνο του πρώτου εναγόμενου κατά το δίκαιο που ίσχυε προ της τροποποίησης με το Ν. 1329/1983 (άρθρ. 1465-1469 ΑΚ, όπως αυτά ίσχυαν πριν την ανωτέρω τροποποίηση. Ότι, ο μεταξύ των εναγομένων γάμος λύθηκε συναινετικά με την υπ' αριθμ. 2813/1990 απόφαση αυτού του Δικαστηρίου (διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας). Ότι, έκτοτε οι εναγόμενοι διαβιούσαν χωριστά και η 1η εναγόμενη ασκούσε αποκλειστικά την επιμέλεια της ενάγουσας, ο δε 1ος εναγόμενος επεδείκνυε αδιαφορία για την ενάγουσα, αρνούμενος να καταβάλει ακόμη και τα ποσά διατροφής που επιδικάζονταν δικαστικώς κατόπιν ασκήσεως αγωγών σε βάρος του από την 2η εναγόμενη. Ότι, αντίθετα με τον 1ο εναγόμενο, ένας τρίτος άνδρας, ο , συνάδελφος της 2ης εναγόμενης στο Υπουργείο Οικονομικών, εκδήλωνε ανεξήγητα για την ενάγουσα αισθήματα αγάπης τόσο προς την ίδια, από την παιδική της ακόμη ηλικία, όσο και προς τη μητέρα της. Ότι, ο ως άνω τρίτος

άνδρας απεβίωσε στις 11/02/2017, στα Χανιά, όπου ήταν μόνιμα εγκατεστημένος και με την από 29/06/2005 ιδióγραφη διαθήκη του, νόμιμα δημοσιευμένη, εγκατέστησε την ενάγουσα, χωρίς να την κατονομάζει ως τέκνο του, μοναδική του κληρονόμο, μετά δε το άνοιγμα της οικίας του ανωτέρω αποβιώσαντος, βρέθηκαν εντός αυτής αποδείξεις από χρηματικά εμβάσματα του αποβιώσαντος προς τη μητέρα της ενάγουσας, τα οποία αφορούσαν και την ίδια. Ότι, τόσο πριν, αλλά και περισσότερο μετά τη δημοσίευση της ως άνω διαθήκης, η ενάγουσα επανειλημμένως ρωτούσε φορτικά την 2η εναγόμενη να της γνωστοποιήσει ποιες ήταν οι πραγματικές σχέσεις της με τον

και αν αυτός ήταν ο πραγματικός της πατέρας, όμως η 2η εναγόμενη αρνείτο κατηγορηματικά ότι είχε ερωτικό δεσμό με τον και ότι η ενάγουσα ήταν δικό του τέκνο. Ότι, την ίδια ρητή άρνηση επανέλαβε στην ενάγουσα όταν η τελευταία έλαβε γνώση του αποτελέσματος εξέτασης DNA, με βάση γενετικό υλικό δικό της και του , σύμφωνα με το οποίο (αποτέλεσμα) ο

είχε πιθανότητα να είναι βιολογικός της πατέρας σε ποσοστό 99,99%. Ότι, μετά την ενηλικίωση της ενάγουσας (29/09/1998) και μέχρι την άσκηση της ένδικης αγωγής, η 2η εναγόμενη μητέρα της, απέκρυψε δολίως από την ενάγουσα το γεγονός ότι η ίδια δεν είναι γνήσιο τέκνο του 1ου εναγόμενου αλλά είναι καρπός της σχέσης της με τον εξηγούσε δε τις εκ μέρους του τελευταίου εκδηλώσεις αγάπης προς την ενάγουσα ως συμπάθεια προς την 2η εναγόμενη και το τέκνο της, δεδομένου ότι ο ίδιος δεν είχε αποκτήσει τέκνο, με αποτέλεσμα να μην ασκήσει την αγωγή μέχρι τις 30/09/1999, ήτοι εντός της ετήσιας αποσβεστικής προθεσμίας προθεσμίας, που προβλέπεται στη διάταξη του άρθρου 1470 περ. 3 Α.Κ. . Με βάση το πιο πάνω ιστορικό η ενάγουσα, ισχυριζόμενη ότι η ενιαύσια προθεσμία ασκήσεως της ένδικης αγωγής από την ενηλικίωση της εκ μέρους της, έχει ανασταλεί κατ' άρθρο 255 εδ. β' ΑΚ, διότι η δεύτερη εναγόμενη μητέρα της, μέχρι και τον Μάιο του 2018, δολίως της απέκρυπτε το γεγονός

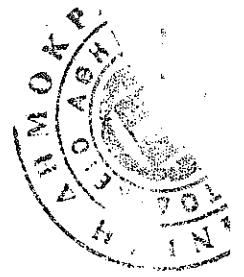
ότι βιολογικός της πατέρας ήταν ο ζητεί, κατ'
εκτίμηση των αιτημάτων της αγωγής της: α) Να κηρυχθεί μη γνήσιο τέκνο του
1ου εναγόμενου και β) Να αναγνωρισθεί ως γνήσιο (βιολογικό) τέκνο του ήδη
αποβιώσαντος στις 11/02/2017, , με τον οποίο η
δεύτερη εναγομένη μητέρα της είχε σαρκική συνάφεια κατά το κρίσιμο χρονικό
διάστημα της σύλληψης της. Με το ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό
κρίση αγωγή, στην οποία σωρεύονται αγωγή προσβολής πατρότητας και
αγωγή δικαστικής αναγνώρισης πατρότητας, παραδεκτά εισάγεται προς
συζήτηση, ενώπιον του καθ' ύλην και κατά τόπον αρμοδίου τούτου
Δικαστηρίου (άρθρα 17 αρ.1, 22 και 37 παρ.1 ΚΠολΔ, κατά την προκείμενη
ειδική διαδικασία των διαφορών που αναφέρονται στις σχέσεις μεταξύ γονέων
και τέκνων (άρθρα 592, 602, 606 και 609 ΚΠολΔ, ως ισχύουν μετά την
αντικατάστασή τους με το άρθρο 1 άρθρο τέταρτο του ν.4335/2015, λόγω του
χρόνου κατάθεσης της αγωγής), ενώ εξάλλου, αναφορικά με το αίτημα περί
προσβολής της πατρότητας του αποβιώσαντος συζύγου της πρώτης
εναγομένης, αφενός έχει ασκηθεί εμπρόθεσμα, εντός της αποσβεστικής
προθεσμίας της διάταξης του άρθρου 1470 αριθ.3 ΑΚ, δοθέντος ότι, κατά τα
διαλαμβανόμενα στο δικόγραφο της, έχει λάβει χώρα αναστολή της ανωτέρω
ενιαύσιας παραγραφής, κατ' άρθρο 255 ΑΚ και αφετέρου είναι νόμιμη,
στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1463, 1465 παρ.1, 1467, 1468, 1469
αριθ.3 και 1472 παρ.1 ΑΚ, στις προϊσχύσασες διατάξεις των άρθρων 1465
παρ. 1, 1467, 1469, 67 του Ν, 1329/1983, εφόσον η ενάγουσα γεννήθηκε πριν
από την έναρξη ισχύος του Ν. 1329/1983. Πρέπει επομένως, να ερευνηθεί
περαιτέρω η αγωγή προσβολής της πατρότητας ως προς και την ουσιαστική
βασισιμότητά της. Ωστόσο, αναφορικά με το δεύτερο αίτημα της αγωγής, περί
αναγνώρισης της πατρότητας της ενάγουσας, ως τέκνου γεννημένου χωρίς
γάμο της μητέρας της και του βιολογικού της πατέρα, η αγωγή είναι μη νόμιμη,
καθόσον δεν έχει εκδοθεί αμετάκλητη απόφαση επί της αγωγής προσβολής
πατρότητας κατά του τεκμαιρόμενου πατέρα της ενάγουσας. Επομένως η
αγωγή κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως
προς την ουσιαστική της βασισιμότητα.

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης στο ακροατήριο του μάρτυρα

5ο φύλλο της με αριθμό Σ.Ο.Ε.Λ./2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα οικογενειακό – προστασίας ανηλίκων)

της ενάγουσας, η οποία περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και από όλα τα έγγραφα, που οι διάδικοι προσκομίζονται νόμιμα με επίκληση, αποδείχθηκαν κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο πρώτος εναγόμενος, τον οποίο η ίδια θεωρούσε βιολογικό της πατέρα, και η δεύτερη εναγόμενη μητέρα της, τέλεσαν νόμιμο θρησκευτικό γάμο στις 26/04/1980, όταν η τελευταία κυοφορούσε την ενάγουσα, η οποία γεννήθηκε στις 29/09/1980 και ως εκ τούτου λογίζεται γνήσιο τέκνο του πρώτου εναγόμενου κατά το δίκαιο που ίσχυε προ της τροποποίησης με το Ν. 1329/1983 (άρθρ. 1465-1469 ΑΚ, όπως αυτά ίσχυαν πριν την ανωτέρω τροποποίηση. Ο μεταξύ των εναγομένων γάμος λύθηκε συναινετικά με την υπ' αριθμ. 2813/1990 απόφαση αυτού του Δικαστηρίου (διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας). Έκτοτε οι εναγόμενοι διαβιούσαν χωριστά και η 1η εναγόμενη ασκούσε αποκλειστικά την επιμέλεια της ενάγουσας, ο δε 1ος εναγόμενος επεδείκνυε αδιαφορία για την ενάγουσα, αρνούμενος να καταβάλει ακόμη και τα ποσά διατροφής που επιδικάζονταν δικαστικώς κατόπιν ασκήσεως αγωγών σε βάρος του από την 2η εναγόμενη. Αντίθετα με τον 1ο εναγόμενο, ένας τρίτος άνδρας, ο

συνάδελφος της 2ης εναγόμενης στο Υπουργείο Οικονομικών, εκδήλωνε ανεξήγητα για την ενάγουσα αισθήματα αγάπης τόσο προς την ίδια, από την παιδική της ακόμη ηλικία, όσο και προς τη μητέρα της. Ο ως άνω τρίτος άνδρας απεβίωσε στις 11/02/2017, στα Χανιά, όπου ήταν μόνιμα εγκατεστημένος και με την από 29/06/2005 ιδιόγραφη διαθήκη του, νόμιμα δημοσιευμένη, εγκατέστησε την ενάγουσα, χωρίς να την κατονομάζει ως τέκνο του, μοναδική του κληρονόμο, μετά δε το άνοιγμα της οικίας του ανωτέρω αποβιώσαντος, ανευρέθησαν εντός αυτής αποδείξεις από χρηματικά εμβάσματα του αποβιώσαντος προς τη μητέρα της ενάγουσας, τα οποία αφορούσαν και την ίδια. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι τόσο πριν, αλλά και περισσότερο μετά τη δημοσίευση της ως άνω διαθήκης, η ενάγουσα επανειλημμένως ρωτούσε φορτικά την 2η εναγόμενη να της γνωστοποιήσει

ποιες ήταν οι πραγματικές σχέσεις της με τον και αν
αυτός ήταν ο πραγματικός της πατέρα, όμως η 2η εναγόμενη αρνείτο
κατηγορηματικά ότι είχε ερωτικό δεσμό με τον και ότι η
ενάγουσα ήταν δικό του τέκνο, εξηγούσε δε τις εκ μέρους του τελευταίου
εκδηλώσεις αγάπης προς την ενάγουσα ως συμπάθεια προς την 2η
εναγόμενη και το τέκνο της, δεδομένου ότι ο ίδιος δεν είχε αποκτήσει δική του
οικογένεια. Την ίδια ρητή άρνηση επανέλαβε στην ενάγουσα όταν η τελευταία
έλαβε γνώση του αποτελέσματος της από 30/04/2018 εξέτασης DNA, με βάση
γενετικό υλικό δικό της και του σύμφωνα με το οποίο
(αποτέλεσμα) ο είχε πιθανότητα να είναι βιολογικός

της πατέρα σε ποσοστό 99,99%. Πεισθείσα η ενάγουσα στις διαβεβαιώσεις
της 2ης εναγόμενης, δεν άσκησε την ένδικη αγωγή παρά μόνο μετά την
02/05/2018, οπότε έλαβε γνώση της ως άνω εξέτασης. Με βάση τα ως άνω
αποδειχθέντα, συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 255 εδ. 2
ΑΚ περί αναστολής της παραγραφής και ως εκ τούτου η ενιαύσια
αποκλειστική προθεσμία της προσβολής της πατρότητας εκ μέρους της
ενάγουσας ανεστάλη κατά τη λήξη αυτής μέχρι και την 02/05/2018, για να
συμπληρωθεί μετά την πάροδο εξαμήνου (άρθρο 257 § 2 ΑΚ), με συνέπεια η
κρινόμενη αγωγή του που κατατέθηκε στις 08/06/2018 να είναι εμπρόθεσμη.
Η ενάγουσα ισχυρίζεται, ενόψει των ανωτέρω, ότι είναι γνήσιο τέκνο του
, από τις σχέσεις που διατηρούσε η μητέρα της προ
της τέλεσης του γάμου της με τον πρώτο εναγόμενο – τεκμαιρόμενο πατέρα
της. Η δε 2η των εναγομένων δεν αρνείται ότι σύναψε δεσμό με τον

(βλ. Σελ. 17 προσθήκη επί των προτάσεών της). Όμως το
παρόν Δικαστήριο δεν μπορεί να σχηματίσει πλήρη δικανική πεποίθηση περί
του ότι ο πρώτος εναγόμενος δεν είναι ο φυσικός πατέρας της ενάγουσας.
Ενόψει δε του ότι στην προκειμένη περίπτωση απαιτούνται ειδικές γνώσεις
επιστήμης, το Δικαστήριο κρίνει αναγκαία τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης
κατά τη μέθοδο D.N.A. (άρθρα 338, 339, 368 παρ. 2, 369, 370, 607 του
ΚΠολΔ), η οποία θα διαταχθεί με την επανάληψη της συζήτησης, σύμφωνα με
όσα αναφέρονται στο διατακτικό της παρούσας, ώστε κατά τη νέα συζήτηση
της αγωγής να έχει διενεργηθεί αυτή και να μην καταλείπονται κενά ή

8ο φύλλο της με αριθμό Σ.Ο.61/2019 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα οικογενειακό – προστασίας ανηλίκων)

αμφίβολα σημεία στο Δικαστήριο, κατά τη διάταξη του άρθρου 254 ΚΠολΔ, που τυγχάνει εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση. Σημειωτέον ότι η ρηθείσα μέθοδος, που εφαρμόζεται σε ειδικά εργαστήρια στην Ελλάδα, θα αποδώσει μεγαλύτερα αποδεικτικά οφέλη, διότι η αποτελεσματικότητα των πορισμάτων της παρέχει σαφώς μείζονα αποδεικτική ασφάλεια [ΕφΑθ 4670/1993 ΕλλΔνη 35(1994).1624, ΕφΘεσ 236/2008 Αρμ 2008. 706, ΕφΘεσ 9847/1995 Αρμ 1997. 359]. Τέλος Τέλος, πρέπει να οριστεί παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας κατά της απόφασης αυτής από τον πρώτο εναγόμενο (άρθρα 501, 502 παρ. 1, 505 αρ. 2 και 509 του ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ με απόντα τον 1ο εναγόμενο και με παρόντες τους λοιπούς διαδίκους.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ερημοδικίας στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250,00) ευρώ, σε περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας από τον πρώτο εναγόμενο κατά της παρούσας απόφασης.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε ως απορριπτέο στο σκεπτικό.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την επανάληψη της συζήτησης, προκειμένου να διενεργηθεί ιατρική πραγματογνωμοσύνη, με την επίσπευση του επιμελέστερου των διαδίκων, από Πραγματογνώμονα, που περιλαμβάνεται στον κατάλογο Πραγματογνωμόνων του Δικαστηρίου τούτου.

ΔΙΟΡΙΖΕΙ Πραγματογνώμονα τ.η.ν. ΒΑΣΙΛ ΓΕΩΡΓΗ ΑΠΤΕΛΙΚΗ
.....του Νικαίων, οδός Σερραλέων 11.....
TK 15344, Γέρακας, Αττικής, τηλ. 210.66.15239 ...
69.368.90522 e-mail: ...
mail: ..vasiaseo@gmail.com....., οπού περιέχεται
στον κατάλογο Πραγματογνωμόνων, που τηρείται στη Γραμματεία αυτού του

